

ADAM B. BARTOŠ, NÁRODNÍ DEMOKRACIE: TÁBOR JE NÁŠ PROGRAM

- CZ24 News | 20. ledna 2021

ČESKO: T. G. Masaryka nemám příliš v lásce. Proč? To by bylo na dlouhé povídání. První československý prezident je pro mne ztělesněním všeho protinárodního. S jednou jeho větou nicméně přesto souhlasím: „Tábor je náš program“. To se mu povedlo.

Ale popořadě. Tato slova Masaryk pronesl, když se – už jako v nepřítomnosti zvolený prezident – vracel z USA do Československa. Jeho čtvrtá zastávka byla právě v Táboře, kde tato slova 21. prosince 1918 vyřkl. Odkazoval tím na reformaci, která podle Masaryka inspirovala i národně-osvobozené snahy 19. století, které se vznikem samostatného státu podařilo naplnit.

Spíše by se ale dalo říci, že tato slova Masarykovi jaksi uklouzla. Českou reformaci chválil, ale spíše tu pacifistickou. Chelčického. Komenského. Žižkovo násilí odmítal. Masarykovým ideálem byla spíše Jednota bratrská a její humanistický odkaz – hloubání nad knihami, odříznutí se od státu a světského života vůbec. Za první republiky se o tomto vedly ideové spory na stránkách tisku – pravice Masarykovi vyčítala, že vyzdvihováním pacifistické Jednoty bratrské ničí morálku národa – vede ho k malosti a nestatečnosti.

Tábor byl naproti tomu místem spojeným nejen s náboženskou reformací, ale i s vojenskými úspěchy vojevůdce Jana Žižky, který byl stavěn jako vzor a protipól hloubajících filosofů jako byl Chelčický či Komenský.

Tábor je tudíž symbolem odporu, revoluce, oddanosti bojovné myšlence, statečnosti.

Od názvu města se také začalo používat sousloví „Tábor lidu“, které my, v Národní demokracii, máme tak v oblibě. To bylo zase 19. století, konkrétně období let 1868-1871. V podstatě novinka – lidové hnutí, protestní akce spojené s mystickými místy, nejčastěji na památných kopcích či hradech (hnutí začalo 10. května 1868 mohutným, dvacetitisícovým táborem lidu na hoře Říp, následovaly tábory na Střeleckém ostrově v Praze, Bezdězu, Blaníku, Košumberku, Kaňku, Potštejně, na Lipské hoře u Lipan, na Karlštejně, Orebu atd.)

Otázku do pranice, jak tato shromáždění nazývat, vyřešil až historik Jaroslav Goll, který místo cizích výrazů („Meetingy“) navrhl právě označení „Tábor lidu“. Jen tak mimochodem: Goll byl tchánem národního demokrata Františka Xavera Hodáče, který zase byl otcem herečky Nataši Gollové.

V pozdějším Národním sjednocení se slovo „tábor“ používalo jako výraz pro místní organizaci strany. Tak byl tábor libeňský, tábor rokycanský, tábor kupříkladu liberecký nebo tábor třebas klidně i tábořský.

Ale proč tu o Táboře píšu?

Právě jsem se z něj vrátil. Taková malá tradice, že v Táboře slavím své narozeniny spolu s Ivanem Cíchou, který je také Kozoroh. Zatímco loni jsme ještě – nic netušíc – slavili v hospodě, letos jsme si museli improvizovanou hospodu udělat svépomocí. Ale stálo to za to.

Sešla se nás tam zajímavá společnost a vedly se zajímavé řeči. Ale hlavně, zjistil jsem, že dědictví Tábora – odvaha a připravenost k pomyslnému „boji“, rozuměj občanské neposlušnosti – jsou mezi tábořskými rodáky stále přítomny. Ne pacifistické teze ukňouraných Českých bratří, ale Žižkovo „hrrr na ně, nepřátel se nelekejte, na množství nehleďte.“

Docela mne to povzbudilo. Ne všude si lidé nechají srát na hlavu. Tábor bude stát v odporu proti covidové totalitě. Na náhodou ho i ten Masaryk označil za druhé hlavní město po Praze...

Tento text budiž poděkováním za milou společnost mých přátel a přátel mých přátel v Táboře tuto sobotu...

Autor: Adam B. Bartoš

Zdroj: <https://narodnidemokracie.cz/nedelnik-adama-b-bartose-xx-tabor-je-nas-program/>